

L. S. HAWKER

*Říkali, že je ozbrojená.
Říkali, že je nebezpečná.
Měli pravdu.*

NADECHNI SE

AL
press

edice
KIO KAN

edice
KLOKAN

L. S. HAWKER

*Říkali, že je ozbrojená.
Říkali, že je nebezpečná.
Měli pravdu.*

NADECHNI SE

Copyright © 2015 by L. S. Hawker
Published by arrangement with Witness Impulse,
an imprint of HarperCollins Publishers. All rights reserved.
Translation © Ondřej Duha, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE DROWNING GAME
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-605-4 (pdf)

Pro Laylu

KAPITOLA 1

Středa

Sirény a pach cizích lidí nutily Sarxe a Teslu divoce štkat a pobíhat sem tam, jak se snažili zabránit vetřelcům ve vstupu na pozemek bez pomoci plotu. Na druhé straně prašné cesty parkovala dvě policejní auta, hasičský vůz a sanitka. Policisté a hasiči postávali v hloučku a stále se dívali k domu.

Tatínkův iPhone začal zvonit a ne a ne ztichnout. Nedokázala jsem se přimět ho zvednout. Věděla jsem, že volají polodové zvenku, abych otevřela domovní dveře, ale žádat mě, abych dovnitř pustila skupinu cizích lidí, bylo skoro jako chtít po praseti, aby pilotovalo tryskáč. Neměla jsem žádný výcvik ani zkušenosti, které by mě vedly. Toužila jsem vynadat z trezoru ve sklepě AK-47 i přesto, že bych pak stála proti půl tuctu vycvičených mužů.

„Petty Moshenová.“ Elektrický megafon zesílil hlas muže venku.

Psi při tom zvuku zavyli a třas, který zachvátil celé mé tělo, ještě zesílil. Takhle jsem se netřásla od noci, kdy mě tatínek nechal samotnou na prérii v husté vánici, abych dokončila svůj orientační smysl.

„Petty, odvolejte ty psy.“

Nemohla jsem to udělat.

„Znovu zavolám na mobil vašeho otce a chci, abyste to zvedla.“

Zavřela jsem oči, soustředila se a představovala si, že ta slova vycházejí z tatínkových úst, jeho hlasem. iPhone zavibroval. Zvedla jsem ho, přijala tlačítkem hovor a přitiskla si ho k uchu.

„Tady je šerif Bloch,“ řekl muž v telefonu. „Musíte vyjít ven a promluvit si s námi o vašem otci.“

Znovu jsem si odkašlala. „Nejdřív musím něco udělat,“ řekla jsem a ukončila hovor. Zamířila jsem do sklepa.

Dole jsem nastoupila na běžecký pás, nastavila rychlost na patnáct kilometrů a pět minut běžela, pravidelným tempem, na plný plyn. Tohle vždycky dělala moje oblíbená postava detektiv Deider Walshová ze seriálu *Newyorské delikty*, když ji přemohly emoce. Nikdo kromě mě a tatínka do našeho domu nikdy nevstoupil, tak jsem se potřebovala uklidnit.

Seskočila jsem z trenažéru a vyběhla schody po dvou, udýchaná, zpocená, s pálením v nohou, ale klidnější. Hodila jsem si do úst větrovou žvýkačku. Pak jsem šla přímo k domovním dveřím, jako by to udělala detektiv Walshová – neohroženě, sebejistě, odhodlaně. Rozrazila jsem dveře a křikla: „Sarxi! Teslo! Ke mně!“

Oba psi se okamžitě ohlédlí a rozběhli se ke mně. Všimla jsem si, že se k autům na protější straně cesty připojilo další, zbrusu nový červený pick-up Dodge Ram 4x4 po tuningu. Opíral se o něj Randy King v žlutohnědém stetsonu, kostkované košili, džínách a kovbojských botách. Z jeho tváře jsem viděla jenom černý mroží knír. Byl to muž, kterému mi tatínek nařídil zavolat, kdyby se mu cokoliv stalo. Několikrát jsem Randyho viděla, ale až doteď jsem s ním nemluvila.

Udýchaní psi se posadili přede mě a neklidně kňučeli. Sklonila jsem se a podrbala je za ušima, vděčná, že je tatí-

nek tak dobře vycvičil. Napřímila jsem se a odvedla je do garáže pro jedno auto přiléhající k levé straně domu. Opět si sedli, než jsem zvedla vrata a ukázala jim, aby šli dovnitř. Ani trochu se jim to nelíbilo – třásli se, ocasy mezi nohama –, ale uposlechli mého povelu „zůstaň“. Spustila jsem vrata a obrátila se, abych čelila invazi.

Jako bych deaktivovala neviditelné silové pole, vyrazili všichni ti muži kupředu naráz: zdravotníci a hasiči se svými kufry s výstrojí, policisté s rukama nad pouzdry s pistolemi. Nedokázala jsem pohlédnout ani jednomu z nich do očí, ale cítila jsem, že na mě zírají jako na exotické zvíře nebo sériového vraha.

Ten, který musel být šerif, šel přímo ke mně, a já ustoupila dozadu. V ruce jsem svírala nůž, co nosím neustále připnutý k podprsence. Věděla jsem, že by nebylo rozumné sáhnout pod mikinu a třeba se jen dotknout zmenšené verze glocku v podpažním pouzdře.

„Petty?“

„Ano, pane,“ řekla jsem s pohledem upřeným na trs jedovatého žlutého starčeku u svých nohou.

„Jsem šerif Bloch. Pustíte nás dovnitř, prosím?“

„Ano, pane,“ odpověděla jsem, obrátila se a vystoupala po vnějších schodech. Strčila jsem do síťových dveří, vešla a ustoupila ke straně, abych pustila dovnitř celý šik cizích lidí. Dýchala jsem mělce a znovu jsem se roztrásla. Srdce mi bušilo tak silně, až jsem to cítila v obličeji a boule na levém rameni – zjizvená tkáň po zranění v dětství – mě hrozně svědila jako pokaždé, když jsem nervózní.

Zdravotníci vstoupili hned po šerifovi.

„Kde je?“ zeptal se jeden z nich. Ukázala jsem doprava, ke schodišti. Vyrazili se svými kufry nahoru. Špatně se mi dýchalo, jako by v domě nebylo pro tolik lidí dost vzduchu.

Šerif Bloch a jeho zástupce zamířili do obývacího pokoje. Oba se rozhlédli po místnosti, která byla prázdná až na sto-

jací hodiny v koutě. Ta starožitnost se už před lety zastavila, takže bylo v domě vždycky tři sedmnáct.

„Stěhujete se odsud?“ zeptal se zástupce šerifa.

„Ne,“ odpověděla jsem a pak mi došlo, proč se ptá. Všechn nábytek byl narovnaný uprostřed místnosti, dál od oken.

Zástupce a šerif na sebe pohlédli. Zástupce došel k jednomu z předních oken a pohlédl skrz mříže ven.

„To je neprůstřelné sklo?“ zeptal se mě.

„Ano, pane.“

Znovu se podívali jeden na druhého.

„Můžeme se někde posadit?“ otázal se šerif Bloch.

Šla jsem do našeho televizního pokoje, původně jídelny, a oni mě následovali. Posadila jsem se na gauč, ze kterého se zvedl prach, a péra zahrála molový akord. Zvedla jsem nohy a objala si kolena.

„Tohle je zástupce Hencke.“

Zástupce mi podal ruku. Nestiskla jsem mu ji a on ji po chvíli spustil.

„Upřímnou soustrast,“ řekl. Měl blondaté vlasy na ježka a tmavě modrou uniformu.

Šel se posadit do tatínkova houpacího křesla a dělo se to pomalu, jako když se díváte, jak se vám noří nůž do žaludku a nedokážete ho zastavit.

„Ne!“ vykřikla jsem.

V tom křesle nikdy neseděl nikdo jiný než tatínek. Pustit tyhle lidi do domu byla jedna věc, ale něco jiného bylo nechat je dělat si, co chtějí.

Rozhlédl se kolem a pak se podíval na mě, obličej plný zmatku. „Cože? Já – jenom jsem si chtěl sednout.“

„Přines si židli z kuchyně,“ řekl šerif Bloch.

Zástupce si do televizního pokoje přinesl jednu modrou umakartovou židli. Když se snažil psát do formuláře na malé podložce, trásl se mu ruce. Můj výbuch ho zřejmě rozhodil stejně jako mě.

„Hláskujte mi svoje jméno.“

„M-O-S-H-EN.“

„Narodila jste se tady?“

„Ne. Pocházíme z Detroitu.“

Překvapeně na mě pohlédl.

„Jak jste skočili tady? Máte v okolí příbuzné?“

Zavrtěla jsem hlavou. Neřekla jsem mu, že nás tatínek přestěhoval do Saw Pole v Kansasu, protože, jak tvrdil, chtěl vždýcky být farmář. V Saw Pole farmařil jen na malém poličku a choval ovády, ale nic víc.

„Kolik je vám let?“

„Jednadvacet.“

Sklonil propisku. „Chodila jste do školy v Niobe? Nepamatuju se, že bych vás tam viděl.“

„Tatínek mě učil doma,“ řekla jsem.

„Kdy jste zjistila, že je váš otec mrtvý?“ Zástupci zrůžověla kůže na hlavě. Potřeboval by si nechat narůst delší vlasy, aby ho to místo tak neprozrazovalo.

„Psi začali štěkat okolo druhé.“

„Druhé v noci nebo odpoledne?“

„Odpoledne,“ řekla jsem. „Zhruba ve čtvrt na tři začali naši psi štěkat na zadní dveře. Šla jsem se tam podívat a našla nikde žádné stopy násilného vniknutí do obydlí. Vzala jsem si z trezoru ve sklepě svoji winchestrovku s úmyslem obejít pozemek, ale psi mě odmítli následovat. Dospěla jsem k závěru, že se něco přihodilo uvnitř domu, a pokračovala jsem prohlídkou prvního patra.“

Propiska zástupce Henckeho se zastavila ve vzduchu a zamračil se. „Proč mluvíte takhle?“

„Jak?“

„Obvykle kladu otázky a lidé na ně odpovídají.“

„Popisují vám, co se stalo.“

„A mohla byste to dělat obyčejnou angličtinou?“

Nevěděla jsem, co na to říct, tak jsem neřekla nic.

„Heleďte,“ vyzval mě, „jenom odpovídejte na otázky.“

„Dobře.“

„Tak jo. Takže kde byl váš otec?“

„Dneska ráno po snídani řekl, že se necítí dobře, tak si šel nahoru lehnout,“ řekla jsem.

Celý den jsem čekala, že tatínek zavolá, abych mu přinesla něco k jídlu, ale neozval se. Nešla jsem se na něho podívat, protože jsem byla ráda, že nemusím vařit oběd a večeři ani mu přinést pivo. Celý den jsem natahovala krk ke schodišti a čekala, že se tatínek připlíží a načapá mě u sledování zakázaných seriálů. Ztlumila jsem zvuk, abych ho slyšela, kdyby šel dolů po praskajících starých schodech.

„Takže psi štěkot vás konečně přiměl jít se podívat do ložnice, je to tak?“

Přikývla jsem.

„Ti psi nás všechny chtěli roztrhat na kusy,“ řekl zástupce a přešel si rukou dozadu a dopředu po ježku.

Vždycky jsem chtěla malého psíka, kterého bych si mohla brát na klín a mazlit se s ním, ale tatínek dával přednost velkým plemenům. Sarx byl německý ovčák a Tesla rotvajler.

Zástupce sklonil hlavu k psací podložce. „Proč myslíte, že štěkali?“

„Cítili to,“ řekla jsem.

Vzhlédl. „Co cítili?“

„Smrt. Pak jsem zaklepala na dveře zesnulého – chci říct tatínka –, abych si vyžádala povolení vstoupit.“

„Takže jste šla do jeho pokoje,“ poznamenal zástupce s tužkou čekající nad papírem.

„Jakmile jsem usoudila, že není schopen odpovědět, šla jsem do jeho pokoje. Ležel na břiše na pokrývkách obličejem ke mně a měl na sobě šortky... víte, jaké bylo horko, a on nerad zapíná klimatizaci před Dnem obětí války – a já si při pohledu na jeho nohy pomyslela: ‚Má nějakou vy-

rážku. Měla bych mu přinést zinkovou mast,‘ ale pak jsem si vzpomněla, co vím z televize o libiditě a –“

„O libiditě,“ řekl.

„Cože?“

„Je to lividita, ne libidita, když se krev usadí v nejnižších částech těla.“

„Asi jsem to nikdy neviděla napsané.“

„A co jste udělala potom?“

„Pak jsem...“

Nedokázala jsem dokončit větu. Až do téhle chvíle vymazal šok z nalezení tatínkova těla a přítomnosti cizích lidí v domě všechno ostatní. Ale teď na mě otcova smrt plně dolehla a začalo mě štípat v očích. Ten pocit jsem kdysi dávno zažila. Věděla jsem, že se rozpláču, a nevěděla jsem, jestli ze smutku, že tatínek umřel, nebo z radosti, že budu konečně volná a budu moct žít normálním životem, o jakém jsem vždycky snila.

Před těmi cizími lidmi jsem se však nemohla rozplakat, ukázat svou slabost. Slabost byla nebezpečná. Pomyslela jsem na Deidre Walshovou a vzpomněla si, co vždycky udělala, když hrozilo, že se rozpláče. Odkášala jsem si.

„Tehdy jsem si uvědomila, že skonál. Podle rigor mortis jsem odhadla dobu úmrtí zhruba na desátou hodinu ranní, takže jsem se ho nepokusila resuscitovat,“ řekla jsem a vzpomněla si při tom na tatínkovu voskovitou, na dotek chladnou pokožku. „Následně jsem zvedla z nočního stolku jeho mobil a zavolala panu Kingovi.“

„Randymu Kingovi?“

Přikývla jsem.

„Proč jste nevytočila devět set jedenáct?“

„Protože mi tatínek vštěpoval, abych zavolala panu Kingovi, kdyby se mu něco stalo.“

Zástupce na mě pohlédl, jako bych se přiznala k vraždě. Pak odvrátil zrak a vstal.

„Myslím, že koroner už skoro skončil, ale bude s vámi chtít mluvit.“

Zatímco jsem čekala, choulila jsem se na pohovce a přemýšlela o tom, jak se můj život změní. Budu muset chodit nakupovat, platit účty a daně a dělat všechno ostatní. Nic z toho mě tatínek nikdy neučil.

Ve dveřích se objevil koroner. „Slečno Moshenová?“ Byl to mohutný, do všech stran kulatý muž v propínacím svetru.

„Ano?“

Posadil se na kuchyňskou židli, kterou uvolnil zástupce.

„Musím vám položit pár otázek,“ řekl.

„Dobře,“ přikývla jsem. Byla jsem ve střehu. Zástupce byl hubený a malý, i když měl pistoli. Tu bych mu však dokázala sebrat, kdybych chtěla. S koronerem jsem si nebyla jistá, byl tak těžký a velký.

„Můžete mi povědět, co se stalo?“

Začala jsem opakovat svou výpověď, ale koroner mě přerušil. „Nesvědčíte u soudu,“ řekl. „Jenom mi povězte, co se stalo.“

Pokusila jsem se splnit jeho žádost, ale nevěděla jsem, jak to říct, abych ho nerozzlobila.

„Stěžoval si váš otec někdy na bolest na hrudi, pálení pod čelistí? Bolela ho levá paže?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Řekl jenom, že se necítí dobře. Jako kdyby měl chřipku.“

„Měl váš otec vysoký cholesterol? Vysoký krevní tlak?“

„To nevím.“

„Kdy byl naposledy u doktora?“ zeptal se koroner.

„Doktorům nevěřil.“

„Vašemu otci bylo padesát jedna, takže budu muset nařídit pitvu, i když šlo nejspíš o infarkt. Provedeme toxikologické testy, které budou trvat asi čtyři týdny, protože je budeme muset poslat do laboratoře v Topece.“

Odkrivil se mi obličej. „Toxikologie?“ řekla jsem. „Proč?“

„Je to standardní postup,“ vysvětlil.

„Jsem si celkem jistá, že by tatínek pitvu nechtěl.“

„Jen klid,“ řekl. „Můžete ho pohřbít předtím, než dostaneme výsledky testů.“

„Ne, chci říct, že by tatínek nechtěl, aby ho takhle někdo rozřezal.“

„Nařizuje to zákon.“

„Prosím.“

Přimhouřil oči a pátravě na mě pohlédl. Pak vstal.

„Kam pošlou tělo po pitvě?“

„Do Holtova pohřebního ústavu v Niobe,“ ozval se hlas z obývacího pokoje.

Vstala jsem z gauče, abych viděla, kdo to řekl. Randy King stál zády ke zdi, stetson nakloněný do očí.

Koroner se na mě tázavě podíval.

„Jsem vykonavatel poslední vůle pana Moshena,“ řekl Randy. Zvedl hlavu a já uviděla jeho oči, světle modré s malými zornicemi, které se mi zavrtávaly do týlu hlavy.

Pokřčila jsem na koronera rameny.

„Chtěla byste se s otcem rozloučit, než ho odvezeme na patologii?“ zeptal se.

Přikývla jsem a následovala ho ke schodům, kde ustoupil stranou. „Až po vás,“ vybídl mě.

„Ne,“ řekla jsem. „Vy první.“

Tatínek mě učil, abych nikdy nevstoupila do dveří jako první a nikomu nedovolila jít za mnou. Koroner se zamračil, ale začal stoupat do schodů.

Nahoře v patře byl tatínkův pokoj první nalevo. Koroner zůstal stát přede dveřmi. Dotkl se mé paže a já ucukla. Spustil paži k boku.

„Slečno Moshenová,“ řekl tlumeným hlasem. „Váš otec vypadá jinak, než když ještě žil. Možná to bude trochu šok. Nikdo vám nebude mít za zlé, když –“

Vstoupila do tatínkova pokoje a vzala si s sebou všechno, co jsem znala z detektivních seriálů. Na to, co jsem uviděla, jsem však připravená nebyla.

Protože tatínek umřel na břiše, zdravotníci ho obrátili na záda. Posmrtná ztuhlost už dostoupila vrcholu, horní ret měl vmáčkнутý do dásně a zkroucený v úšklebku, takže byly vidět jeho zuby barvy khaki. Ruce měl roztažené před obličejem dlaněmi ven. Jeho oči zíraly nahoru a doleva a celý obličej měl fialový jako oběšenec.

Jakmile jsem ho uviděla, napadlo mě – poté co jsem se nadechla přes žvýkačku –, že vypadá, jako by odháněl démona. Měla jsem počkat, až s ním skončí patolog, protože jsem věděla, že ten obraz nikdy nedostanu z hlavy.

Vypotácela jsem z tatínkova pokoje, odhodlaná nerozplakat se před těmi cizími lidmi. Zástupce a šerif stáli před mou ložnicí a zkoumali její dveře. Oba se tvářili zmateně.

„Pěkné,“ řekl šerif Bloch.

Zastavila jsem se v chodbě a cítila se před nimi ještě trapněji, když byli tak blízko mých osobních věcí a spodního prádla.

„Ano?“

„Tohle je váš pokoj?“

Přikývla jsem.

Šerif a zástupce na sebe pohlédli. Koroner se zastavil na horním schodu a poslouchal. Tohle bylo to, o čem mluvíval tatínek – soudy šfourů zvenčí, jejich přesvědčení, že musí mluvit do života lidem, které nikdy předtím nepotkali a nic o nich nevědí.

Zdálo se, že ti tři očekávají, že něco řeknu, ale byla jsem už unavená mluvením. Protože jsem toho nikdy moc nenařekla, neměla jsem ponětí, jak je to vyčerpávající.

„Proč máte na vnější straně dveří připevněných šest zámků?“ zeptal se zástupce.

Nic mu do toho nebylo, ale neměla jsem se za co stydět.

„Aby mě tatínek mohl zamknout uvnitř, samozřejmě.“

KAPITOLA 2

Muži si znovu vyměnili pohledy.

„To jako... za trest?“ řekl šerif.

Vyčerpaně jsem si povzdechla: „Pro moji ochranu.“

„Kdy vás otec zamykal v pokoji?“

„Každou noc od mých tří let,“ odpověděla jsem a šla dolů.

Zatímco muži v tatínkově pokoji skončili, hleděla jsem mezi ocelovými mřížemi přivařenými na jednom z oken obývacího pokoje na západ a sledovala soumrak klesající na zelenou kansaskou krajinu. Za jasného dne počátku jara se zdálo, že je obzor dobrých padesát kilometrů daleko. Mezi mnou a horizontem nebylo nic než bezmračná obloha, zvlněná prémie, chumáče béru italského, svízele přítuly, žlutého kandíku a modré plamenky, černého a hnědého hovězího dobytka a našeho hájku vysokých, košatých dubů, na kterých začínalo rašit listí.

Už jako malá jsem se naučila, že se nemám rozplývat nad krásou okolo sebe. Tatínek mi rád ukazoval, že hezké pozlátko v tomhle světle vždycky skrývá ošklivost. Například snědek rostoucí jako blázen u silnic je jedovatý. A tyhle duby. V létě jsou oděné do stovek šťavnatých, průhledně zelených listů, které zdvořile tleskají ve větru jako diváci na golfu. Na podzim se zbarví na zmrzlinově oranžovou se zářivě rudými okraji. Ale když listí strhá ledový zimní vítr,

ukáže se, z čeho jsou stromy ve skutečnosti stvořené: ze zlovestné kůry tvrdé jako žula, od pohledu zlé a plné vzteku na to, že musí přečkat příšerné kansaské počasí, ty extrémě vedra, zimy a vlhkosti, neúnavné větry, lijáky a blesky.

Tady na severozápadě okresu Niobe se jen málokdo odváží postavit do cesty počasí, přemluvit ho, aby otupilo hranu svému vzteku – žádné stromy až na těch pět statečných dubů, žádné jiné budovy. Nejbližší město, to, kam chodí naše reklamní pošta, se jmenuje Saw Pole a je pětadvacet kilometrů odtud. Počasí oloupalo nátěr z našeho domu, jediného v okruhu dvanácti kilometrů, a nechalo po sobě šedé dřevěné obložení barvy ptačího trusu. Útržkovité vzpomínky z doby, kdy mi byly tři, mi říkají, že dům byl máslově žlutý, když jsme se přistěhovali z Detroitu. Teď je na něm vidět už jen několik skvrn původní barvy, pozůstatky života někoho jiného, někoho, kdo pěstoval květiny, zaléval trávník a okopával zeleninu.

Pohled z okna mě zaměstnával do chvíle, kdy ten dav začal řídnout – nejprve odešli hasiči, pak zdravotníci a policie, a nakonec koronerovi lidé odvezli tatínkovo tělo v černém pytli ven na nosítkách. Randy King tam zbyl sám, pořád stál u zdi v obývacím pokoji. Něco v jeho póze mi připomnělo Curlyho z novely *O myších a lidech*.

„Jestli chceš zajít nahoru a vybrat pro otce oblek, ve kterém ho pohřbí, odvezu ho do pohřebního ústavu,“ řekl zpod klobouku. Byla jsem ráda, že se nemusím dívat do těch zorníček jako špendlíkové hlavičky.

Vyšla jsem nahoru a zastavila se před tatínkovou ložnicí. Bylo to, jako by mi ve vstupu bránil neviditelný elektrický plot napájený tatínkovým pohledem. Neměla jsem však čas děsit sama sebe. Čím dřív najdu to oblečení, tím dřív dostanu tohohle posledního člověka z domu, který pak budu mít sama pro sebe a poprvé v životě si budu moct dělat, co chci.

V tatínkově šatně jsem samozřejmě nikdy nebyla. Zatáhla jsem za šňůrku od žárovky pod stropem, ale nic se nestalo. Světlo nejspíš nesvítilo už celá léta. V jeho pokoji byla velká baterka. Rozsvítla jsem ji a vrátila se do šatny. Široký pa-prsek vrhl světlo na několikery seprané džíny, spoustu mas-káčů a několik košil.

Tyhle věci patřily jedinému člověku, kterého jsem kdy znala. Náhle jsem dostala strach. Baterka mi vyklouzla z ruky a v hrudi se mi zrodil výkřik. Zakryla jsem si ústa oběma rukama, abych mu zabránila uniknout ven, a zapo-tácela jsem se dozadu do jeho oblečení, které mě zachy-tilo prázdnými rukávy. Klesla jsem na podlahu v němých slzách. Zdálo se, že mě ten bezedný žal zadusí. Na kole-nou jsem si přitiskla látku k obličeji a vdechovala, jako by ta slabá vůně mohla tatínka probudit k životu. Ale byl pryč navždy a já zůstala sama.

Pak jsem uslyšela opatrné kroky stoupající po schodech. Podle toho, jak dutě zněly, jsem poznala, že vycházejí ze sklepa. Ty kroky byly váhavé a já si uvědomila, že se ten člověk snaží nedělat hluk. Po špičkách jsem došla k vr-cholku schodiště a uviděla Randyho Kinga, jak drží v rukou velkou kartonovou krabici označenou fixem napsanými pís-meny MR. Na ní ležel tatínkův notebook s promáčklinou ve tvaru písmene L.

Ale co bylo v té krabici? A kam ji Randy i s notebookem nesl?

Tiše jsem se vrátila do tatínkova pokoje a oknem sledo-vala, jak Randy nese krabici a notebook do svého pick-upu. Položil je na přední sedadlo a zamířil zpátky k domu.

Když byl znovu uvnitř, zavolal: „Petty? Jsi v pořádku?“

Uslyšela jsem, jak do schodů stoupají nohy v těžkých bo-tách, tentokrát rozhodné a sebejisté. Vběhla jsem do šatny a vytáhla tatínkův oblek s vestou. V žádném případě jsem nemohla zůstat zastižena v ložnici s tímhle mužem, který

přišel do domu a odnášel věci bez mého dovolení a choval se, jak by sem patřil. Vůbec jsem ho neznala, ale jeho přítomnost, která ve mně vyvolávala nevolnost, tak nějak zabírala víc prostoru, než měla. Vyšla jsem z pokoje, když se Randy chystal vstoupit, a oblek po něm hodila. Beze slova ho chytil, obrátil se a zamířil ze schodů.

„Se zařizováním pohřbu si nemusíš dělat starosti,“ řekl. „Tvůj táta mi nechal instrukce.“

Dělat si starosti se zařizováním pohřbu mě ani nenapadlo, ale přikývla jsem do týla jeho sestupující hlavy. Pod schody se Randy otočil a nasadil si klobouk. „Budeš v pořádku? Nechceš, abych tady s tebou zůstal přes noc?“

Ta otázka mě tak šokovala, že jsem neodpověděla. Jen jsem tupě zírala.

Potrásl hlavou a lehce se usmál. „Jak si přeješ.“ A vyšel z domu. Přes síťové dveře jsem ho uslyšela říkat: „Upřímnou soustrast.“

Jakmile jsem uslyšela motor pick-upu, šla jsem do obývacího pokoje a sledovala předním oknem, jak odjíždí.

A pak mi to došlo.

Neměla jsem nikoho, kdo by mě zamkl v mém pokoji. Proč mě to nenapadlo dřív? Mohla jsem o to požádat jednoho z nich. Nejspíš by to neudělali. Ale jak teď budu spát?

Tatínek nechal instrukce pro Randyho Kinga. Proč nenechal žádné pro mě? Já je potřebovala nejvíc.

Jeden ze psů v garáži hlasitě zakňučel. Úplně jsem na něj zapomněla. Nejspíš se potřebovali vrátit ven ke svojí práci. Byla jsem vděčná, že mám co dělat.

V garáži jsem zvedla vrata, oni z nich rychle vyběhli a vyrazili zkontrolovat obvod pozemku. Tohle je tatínek naučil udělat jako první věc. Po obhlídce se udýchaně posadili přede mě a čekali, až jim něco nařídím nebo je odvolám z hlídky.

Gestem jsem jim dala povel „k noze“, vrátila se do garáže s nimi v patách, stáhla vrata a zamkla je. Pak jsem otevřela dveře z garáže do domu a oni se střídavě dívali jeden na druhého a na mě ve snaze pochopit, co po nich chci. Pokynula jsem jim, aby mě následovali do domu. Tatínkovi by se to nelíbilo, ale nebyl tady. Když jsem se nemohla nechat zamknout ve svém pokoji, tohle byla nejlepší alternativa.

Nejistě přešlapovali na prahu. Dobře si pamatovali, co je tatínek učil o vstupu do domu – mohli tam jen v případě, že by cizí člověk napadl mě nebo jeho. Dřepla jsem si a podržela se za ušima.

„Půjďte se mnou do domu,“ řekla jsem jim. „Je to v pořádku. Teď jsem alfa já.“ Prošla jsem dveřmi, obrátila se, pohlédla na ně a pokynula jim „ke mně“. Zatočili se dokola a zakňučeli.

„Ke mně!“ křikla jsem.

Musela jsem to opakovat pětkrát, ale nakonec se vplížili do domu a provinile se dívali jeden na druhého. Doufala jsem, že to nezkaží jejich výcvik. Mávla jsem na ně, aby mě následovali do obývacího pokoje. Udělali to a posadili se. Dala jsem jim volno v naději, že prozkoumají dům a zvyknou si, že smějí být uvnitř. Po chvíli vyšli z pokoje, Sarx doleva a Tesla doprava, jako by byli pro ten úkol vycvičení.

Posadila jsem se na gauč a zvedla dálkový ovladač. Každý zvuk jsem slyšela hlasitěji – funění psů, vítr venku na préríi, kručení ve svém žaludku –, a chtělo se mi z toho vyskočit z kůže. Zapnula jsem televizi a přepínala programy, dokud jsem nenašla kanál, kde běžel jeden díl seriálu *Newyorské delikty* za druhým. Psi se vrátili, stáli, dívali se na mě a čekali na povel.

„Lehnout,“ řekla jsem. Poslechli.

* * *

Další, co jsem si uvědomila, bylo, že se topím ve vaně.

Chtěla jsem se nadechnout, ale nemohla jsem, protože jsem ležela na zádech pod vodou a dívala se na pokřivený, zkreslený strop koupelny. Snažila jsem se vynořit, ale bylo to, jako bych byla ke dnu přikovaná řetězy.

Nebyla jsem však v řetězech. Předtím jsem si toho nevšimla, ale někdo mě pod vodou držel. Nerozeznala jsem jeho tvář, ale věděla jsem, že je to muž a tlačí mě dolů obrovskými rukama, snaží se mě přinutit, abych se nadechla. Mluvil na mě, říkal něco, čemu jsem pod vodou nerozuměla. Hřbet nosu mě pálił a všechno zešedlo, takže mi bylo jasné, že nezůstanu dlouho při vědomí. Smrt si šla pro mě.

Tenhle sen mě pronásleduje tak dlouho, jak si pamatuju. Dávalo smysl, že se mi zdál v den, kdy tatínek zemřel. Pokaždé se z něj probouzím s lapáním po dechu, jako by mě někdo skutečně držel pod vodou. Když se vynořuju ze spánku, cítím, jak ze mě klouže těžká voda, vytéká mi z dutin v obličeji. Oči mě páli a plíce se nedokážou dost roztáhnout, aby pojalý tolik kyslíku, kolik potřebuju, přestože nejsem ve skutečném nebezpečí. Byl to jenom sen. Ale i když noční můra vybledne, neodolatelná síla toho snu tahá za každou buňku mého těla, vleče mě dolů ve víru, který nikdy nekončí, krouží odpadem celou věčnost.

Topení ve vodě. To mě děsí nejvíc. Jeden by si myslel, že to bude oheň, protože ten mi zabil maminku, když mi byly tři. Ale je to voda. Nemůžu se koupat, jenom sprchovat. Nemůžu ani zazátkovat kuchyňský dřez a natočit do něj vodu, protože cítím tíhu, která na mně leží a tlačí mi obličej k vodě, neodolatelné nutkání potopit hlavu.

Když jsem se probudila, televize stále běžela. Deidre vyslyšela podezřelého ve špinavé výslechové místnosti 51. okrsku v New Yorku.

Strnulost ani zdaleka nevystihovala stav mého těla. Protáhla jsem se, odvedla psy do kuchyně a zadními dveřmi je pustila ven. Podle hodin na troubě bylo po deváté ráno. Musela jsem se připravit do práce.

Protože jsem spala oblečená, stačilo mi jenom posbírat si věci. Došla jsem si na záchod, opláchla si obličej a učesala se. Pak jsem se nasnídala, strčila do kapsy tatínkův iPhone a pověsila si na záda brokovnici. Zamkla jsem dům a ušla půl kilometru k okresní skládce.

Ve svém malém strážním domku, kde jsem vybírala pětidolarovky od lidí, kteří přiváželi odpad, jsem měla album, jež někdo vyhodil před pár lety.

Fotografie, které se mi líbily nejvíc, zachycovaly děti ve sněhových hradech, na zahradním grilování a na basebalových zápasech Malé ligy. Žádný z těch snímků neměl popisek, tak jsem si ty děti pojmenovala sama. Byl tam Justin, ten nejstarší, prostřední sestra Madison a nejmladší chlapec Aidan.

Protože jsem na skládce nikdy neviděla tolik malých dětí, prohlížela jsem si tváře těch tří blondáček mžourajících do objektivu, držících rybu, kterou chytili, nebo se houpajících na zavěšené pneumatice na zahradě zalévané postřikovači.

Tatínek se o tom albu, kterým jsem listovala skoro každou pracovní směnu, nikdy nedozvěděl. Zнала jsem každou fotografii nazpaměť, takže mi stačilo zavřít oči a vyprávět příběh té rodiny, aniž bych se na ni podívala.

Proč by někdo vyhazoval album fotografií? Já bych dala cokoli za snímky ze svého útlého mládí nebo dokonce za fotografie maminky. Všechny však shořely při požáru v Detroitu, při kterém zahynula.

Když jsem se toho rána posadila na svou židli v kukani a vyhlédla ven na hory odpadků, došlo mi, že si teď mohu odnést album domů. Mohla bych jet kamkoliv kromě

domů a na skládku, kdybych našla někoho, kdo by mě naučil řídit. Zajela bych třeba do Saw Pole, dala si oběd a obešla obchody. Mohla bych jet to Saliny. Nebo dokonce do New Yorku.

Teď, když byl tatínek mrtvý, jsem si mohla dělat, co jsem chtěla.

KAPITOLA 3

Čtvrtek

Zvedl jsem telefon dřív, než jsem se úplně probudil.

„Dekker?“

„Jo,“ řekl jsem a protíral si oči.

„Víš, že bych ti nevolal, kdyby to nebylo naprosto nutný.“

Posadil jsem se. „Chade?“ Musel jsem ještě spát, protože nepřipadalo v úvahu, aby mi volal hlavní zpěvák z mé bývalé skupiny, ne to pom, jak to před pěti měsíci skončilo.

„Mám návrh. Dáme tomu ještě poslední šanci a... neudělali bysme to, kdybysme nebyli naprosto zoufalí. Chci, abys to vzal na vědomí.“

„Dobře,“ řekl jsem opatrně. Zapálil jsem si cigaretu. Oma bude našťvaná, ale tohle byly mimořádné okolnosti. Tenhle hovor bych bez dehtu a nikotinu nezvládl.

„Pověz mi, že bereš na vědomí, co jsem řekl.“

„Dobře,“ připustil jsem a snažil se, aby to neznělo podrážděně. „Beru na vědomí.“

„A co?“

„Že bys mi nezavolal, kdybys nebyl zoufalý. Dobře. Pokračuj. Cos říkal o té druhé šanci?“

Chad si odfrkl. „Druhou už máme za sebou. Nemyslím, že umím počítat do tolika, abych vyčíslil, kolik šancí jsme ti dali. Tohle je tvoje *poslední* šance. Chci, abys vzal na vědomí, že jsem ti řekl –“

„Tak jo, tak jo, chápu. A teď už pokračuj, jo?“

Chadův hlas se změnil, jak z prasklin jeho drsné fasády prýštilo nadšení. „Disregard the 9 vystoupí jako předkapela Autopsyturny v Uptownu v Kansas City ode dneška za jedenáct dní, v pondělí sedmadvacátýho.“

Přestal jsem dýchat. Byl to sen?

„Haló?“ ozval se Chad.

„Jsem tady,“ řekl jsem. „Akorát si nejsem jistej, jestli jsem dobře slyšel.“

„Jo, slyšels dobře. Hele, náš novejš, lepší, spolehlivější bubeník, co neokrádá svoje spoluhráče, si zlomil při lyžování zápěstí a nemáme čas naučit celej program někoho novýho.“

Nový. Lepší. Spolehlivější. Co nekrade. Každý ten přivlastek mě zasáhl jako lať se zatlučeným rezavým hřebíkem. Zvlášť proto, že to byla pravda.

„Takže je to na tobě,“ pokračoval Chad. „Tohle je tvoje úplně poslední šance. Konečná. Buď se dáš dokupy a přijedeš za osm dní do Kansas City na zkoušky, nebo je po všem.“

„Budu tam,“ řekl jsem.

Chad zavěsil.

Tohle všechno měnilo.

Protože právě před čtyřmi měsíci mě po jediném semestru na kampusu studijní oddělení Kansaské státní univerzity důrazně vyzvalo, abych odešel a už se nikdy nevracel. Ještěže nás táta opustil, když jsem byl na základce, protože bych to měl pořád na talíři, i když on sám nedodělal ani střední školu. Já strávil tři roky dojížděním do Brown Mac-
kie College v Salině, abych mohl přejít do prvního a druhého ročníku na Státní, a zvorál jsem to. Pět dlouhých let

jsem rozvážel nákupy, abych si vydělal na školné, a ještě před půlminutou jsem si myslel, že poslíček bude mé trvalé povolání.

Náhle jsem však byl znovu bubeníkem skupiny Disregard the 9. Dobře že jsem nakonec neprodal bicí. Potřeboval jsem je však rozestavět v kůlně a dát se do zkoušení. Lehl jsem si, odložil svůj mizerný vysunovací mobil a se zavřenýma očima kouřil, po mnoha měsících poprvé rád, že jsem naživu.

Dveře uhodily o zeď a do pokoje vtrhla moje babička Oma.

Otevřel jsem jedno oko právě v okamžiku, kdy mi vytrhla cigaretu ze rtů. Strčila ji do plechovky od koly a tu hodila do odpadkového koše.

„*Aus dem Bett holen*,“ řekla a spěchala k těžkým závěsům, aby dovnitř vpustila neduživé ranní slunce.

„*Nein*,“ odsekl jsem.

„*Ja*. Musíš někam zajet.“ Přes deku mi dala jednu na zadek. Pořád jsem byl šestiletý kluk a vždycky budu. Zrudl jsem v obličeji.

„Prosil jsem tě, abys to nedělala,“ zavrčel jsem a odkulil se od ní. „Je to divný.“

„Co? Probudit tě ve dvě odpoledne? Povídala jsem ti, že jestli se nevrátíš na vysokou a budeš bydlet tady, začneš se řídit mými pravidly. Což nezahrnuje prospat *verflucht* celý den.“

Neznala podrobnosti mého odchodu ze Státní. Předpokládala, že jsem praštil se studiem sám, a já ji při tom nechal.

„Dneska mám volno,“ řekl jsem a protáhl se. „Šel jsem pozdě spát. A mimochodem jsem právě dostal skvělou zprávu. Budu –“

Oma trhla lůžkovinami, až se zdálo, že mě v posteli zastele. Věděl jsem, že by to udělala. Uvolněná kůže na předloktích se jí houpala, když mi vytahovala polštář zpod hlavy.

„Nebud' *Waschlappen*,“ mračila se. „Potřebuju, abys šel se mnou.“

Moje dobrá zpráva by ji stejně nezajímala. Neudělala by na ni žádný dojem, tak jsem se rozhodl nechat si ji pro sebe. Posadil jsem se, spustil nohy na podlahu a oběma rukama se podržel na hlavě.

„Do čtyř musíme dostat tu pračku na skládku.“

„Myslíš tu, co ti stojí na dvorku od doby, co byl prezidentem Ford?“ Vstal jsem a natáhl si džíny a tričko skupiny Gangstagrass, které jsem nechal na podlaze předchozí noci.

Neodpověděla, jenom dál přecházela po pokoji.

„Tak jo,“ řekl jsem. „Ať je po tvém. Proč musíme do čtyř odvézt tu pračku na skládku?“

Oma se ke mně obrátila se spokojeným úsměvem na tváři pod šedým berberským kobercem kudrnatých vlasů. „Charlie Moshen včera zemřel.“

„A ty z toho máš radost, protože...“

Natáhla ruku, aby mě pleskla po hlavě, ale uhnul jsem.

„Udělala jsem tomu děvčeti zapečené špecle se šunkou a zeleninou a želatinový dort. Musíme jí to odvézt na skládku.“

Víc říkat nemusela. Stejně jako všichni ostatní v okrese Niobe jsem věděl, že není radno zastavit se u Moshenových na návštěvě, pokud nechcete skončit plní broků nebo rozcupovaní jejich pověstnými útočnými psy. Říkalo se dokonce, že na jejich pozemku jsou rozmístěné pasti se špičatými kůly na dně a nálože s nataženými spouštěcími dráty.

„Můžu si nejdřív něco sníst?“ zeptal jsem se.

„Pospěš si.“

Došel jsem si na záchod, pak zamířil do kuchyně a nabral si miskou cereálií Lucky Charms. Oma dala špecle a dort do tašky na potraviny, postavila se k pultu a čekala.

„Nesnáším, když tam stojíš a díváš se, jak jím. Proboha, Omo, nemůžeš se posadit?“

Samozřejmě se neposadila, tak jsem ji ignoroval. Když jsem dojedl, dal jsem misku a lžici do dřezu.

„Bylo by tak těžké dát to do myčky?“ řekla Oma.

Povzdechl jsem si a protočil oči. „Nikdy nevím, jestli je tam čistý nebo špinavý nádobí.“

„Povím ti tajemství: když je nádobí od jídla, je špinavé.“

Šel jsem do kuchyně, projel si vlasy hřebenem, opláchl si obličej a vyčistil zuby.

Napadlo mě při tom, co si na to vystoupení obléknu. Mám se spokojit s potrhanými džínami a profláknutým tričkem, nebo mám zvolit tenkou kravatu a šle? Zalitoval jsem, že jsem se nezeptal Chada.

Když jsem následoval Omu ze dveří ke svému žlutému pick-upu Toyota, myšlenky mi zabloudily k té dívce, o které jsem slyšel, ale nikdy jsem ji nepotkal ani neviděl. Z řečí lidí na Státní jsem věděl, že každá komunita má svoji divnou rodinu. Moshenovi hráli tuhle roli nejen pro Saw Pole, ale pro celý okres Niobe. Jsou uctívající Satana. Kanibalové. Upíři. Vyberte si. Všechno jsou to nejspíš stejné kecy.

Charlie dělal různé práce po okrese, ale byl uzavřený do sebe. Prošedivělé vlasy po ramena nosil svázané do ohonu a v obličejí měl přehlídku vrásek obvyklou u mužů o desítky let starších. Modré oči měl zapadlé a strašidelné, a když jsem jako malý potkal Charlieho Moshena na ulici v Saw Pole, přešel jsem na druhý chodník.

Všichni šířili o Moshenových drby. Charlie byl ultrapravicový nacionalista, fundamentalista, separatista. Měl pod domem betonový bunkr, lovil zvířata pro zábavu a dělal ještě horší věci.

Většinou mi té dívky bylo líto – trčet v Saw Pole bez přátel, bez kontaktu s okolním světem.

Obešel jsem dům na dvůr a odnesl starou pračku. Připevnil jsem ji popruhy na korbu pick-upu a vyrazili jsme na skládku.

Když jsem řídil po prašné cestě, nervy mě přemohly a zapálil jsem si cigaretu. Oma si zamávala rukou před obličejem a nakrčila nos, ale nic neřekla. Zapnula rádio KYEZ, jednu z místních salinských country stanic, a celou cestu si zpívala. Byl jsem rád za podráždění, které to u mě vyvolalo, protože zahnal můj vlastní neklid až do chvíle, kdy jsem zahlédl malou strážní budku nalevo od vjezdu na skládku. Seděla v ní Petty Moshenová se svými noži a střelnými zbraněmi.

Zpomalil jsem auto a uviděl, jak se z okénka budky vynořila její ruka dlaní nahoru. Když jsem dojel blíž, zjistil jsem, že se ta ruka nachází na konci šlachovité a svalnaté paže s hrbolatou jizvou od lokte k zápěstí. Potom jsem spatřil její profil. Četla nějakou knihu a neobtěžovala se pohlédnout na nás ani na naše auto. Seděl jsem a zíral na ni, na tu legendu opředenou tolika pověstmi, hlavní postavu strašidelného příběhu. Bylo to jako pozorovat polární záři. Nemůžete na ni přestat zírat, ať chcete sebevíc. Což jsem nechtěl. Protože o jedné věci se všechny ty pověsti a klepy nezmiňovaly – že je krásná.

Byla to jedna z těch dívek, na které se nemůžete dívat přímo ze strachu, že vám to vypálí zornice. Potřebujete jednu z těch clon s otvorem uprostřed, přes které se pozorují zatmění slunce.

Petty měla dlouhý, útlý krk a karamelové vlasy, které jí volně splývaly na ramena. Oči měla velké, kulaté a třpytivě kaštanové, obklopené řasami, jaké jsem nikdy u nikoho neviděl. Na chvíli jsem si pomyslel, jestli nejsou umělé, ale pak mi došlo, jak je to směšné. Když si olízla plné rty, spatřil jsem náznak dolíčků v tvářích, které by se ještě prohloubily, kdyby se někdy usmála.

Zíral jsem tak dlouho, až ke mně otočila hlavu a mně se sevřel žaludek. Polkl jsem.

„Pět dolarů,“ řekla a pohlédla mi přímo do obličeje.

„Ahoj,“ pronesl jsem vyprahlými ústy. „Vy jste Petty Mošenová, že?“

„Jasně že je,“ řekla Oma podrážděně. Naklonila se dopředu a mluvila přese mě. „Já jsem Lena Sachsová a tohle je můj vnuk Dekker, který odešel z vysoké.“

Obrátil jsem se a zamračil se na ni.

„Aha,“ řekla Petty. „Bude to pět dolarů.“

„Zlato,“ spustila Oma, „je nám moc líto, co se stalo vašemu otci.“

„Dobře,“ hlesla Petty s bezvýrazným obličejem.

Dobře? Správná odpověď na vyjádření soustrasti byla samozřejmě „děkuji“, ale Petty zjevně nikdo nenaučil maloměstské zdvořilostní fráze. To mi přišlo exotické a lehce vzrušující.

Oma vedle mě drmolila dál. „Přinesli jsme vám zapečené špecle a želatinový dort. Normálně bych vám to přivezla domů, ale nebyla jsem si jistá... Chci říct, že... nevím, jestli...“ Odmlčela se a čekala, až ta zaostalá dívka dokončí větu za ni.

„Špecle mám ráda,“ řekla Petty.

Neubránil jsem se smíchu.

„Netušila jsem, že je to legrační, zlato,“ utřela mě Oma.

Teď jsem měl pocit, že nevhodně se chováme já a Oma. Téhle dívce zemřel před necelými čtyřiaadvaceti hodinami otec a my se tady hihňali její sociální neobratnosti, nebo mi to tak aspoň připadalo. Odkašlal jsem si.

„Upřímnou soustrast,“ řekl jsem jí.

Oma do mě dloubala. Obrátil jsem se a ona mi strčila do ruky papírovou tašku s jídlem. Podal jsem ji okénkem Petty.

„Dejte si ty špecle ohřát do trouby tak na půl hodiny,“ radila Oma. „A dort strčte do lednice, jakmile přijdete domů, dobře?“

Petty si tašku vzala a zmizela, když ji pokládala na podlahu. To mi připomnělo scénu s mýtnou bránou v *Kmotrovi*,

kde s velkou parádou rozstřílejí Sonnyho samopalem. Ale na rozdíl od výběřčího mýta ve filmu se Petty znovu objevila a střelba nevypukla.

Uplynul okamžik, během něhož bylo slyšet jen motor starého pick-upu běžícího na volnoběh.

„Chcete vyhodit tu pračku,“ řekla Petty. „Dostanu pět dolarů.“

Na okamžik jsem zapomněl, proč jsme sem přijeli.

„Jasně,“ usmál se jsem. Natáhl jsem nohy, sáhl do kapsy u kalhot, vyndal složenou bankovku a podal ji Petty. „Tady jsou.“

„Můžete jet dál.“

„Díky.“

Oma se znova naklonila dopředu a řekla: „Dejte nám vědět, kdybyste cokoliv potřebovala, Petty.“

Její obočí se spojilo. „Cokoliv?“

„Cože?“ vyhrkl jsem. „Tohle přece říká každej, když někdo umře. ‚Dej mi vědět, kdybys něco potřeboval.‘ Jasně.“

Pettyin přímý tázavý pohled a vážný výraz mě uvrhl do menší paniky a něco mě nutilo mluvit dál.

„Protože to jediný, co chcete, je, aby ten člověk nebyl mrtvej. ‚Můžeš s tím něco udělat? Ne? Dobře, tak co kdybys mi dal kus svého IQ, protože máš evidentně větší, než potřebuješ.‘“

Oma mě pleskla po hlavě a rázem mě umlčela. Byl jsem jí skoro vděčný. Skoro.

„*Lass den Quatsch*,“ řekla. „Petty o tvoje řeči nestojí.“ A k Petty prohodila: „Někdy je chytrý jako rádio.“

Promnul jsem si hlavu.

„Pardon,“ kál jsem se. Můj stud měl skoro fyzickou podobu, jako parazitické dvojče vyrůstající z mého boku. „Opravdu mi je moc líto vašeho táty.“

„Dobře,“ řekla Petty a vrátila se ke své knize. „Můžete jet dál.“

Když jsme byli mimo doslech, Oma řekla: „Co to s tebou sakra je?“

„Snažil jsem se k ní chovat jako k normálnímu člověku,“ odvětil jsem. „A existuje způsob, jak tě odnaučit to fackování před jinými lidmi?“

Oma vydala jen jakési *pš*.

KAPITOLA 4

Seděla jsem skloněná nad knihou, ale nečetla jsem si. Sledovala jsem Dekkera Sachse a jeho babičku, jak namáhavě sundávají pračku z korby jejich žlutého pick-upu Toyota, ale jen periferním pohledem, aby si nevšimli, že se na ně dívám.

Popichování mezi nimi vypadalo jako připravená scénka, škádlení v sitcomu. Dovolila jsem si hloupý sen o tom, že bych měla okolo sebe takové lidi, se kterými bych si povídala a žertovala. Možná se moje sny měly brzo splnit.

Když odjeli, vzpomínka na nenucenou konverzaci Sachsových, která se nijak nepodobala dvouslovným výměnám s mým tatínkem, mě naplňovala neznámým, ne však nepříjemným pocitem. Bylo to, jako by se ve mně něco rozpínalo, naplňovalo mi to hrud' a zahřívalo obličej, nutilo mě to k úsměvu. Skutečně jsem se přistihla, jak se usmívám a zírám do prázdna, když tu u budky zastavil červený pick-up Dodge Ram.

Vyskočila jsem ze stoličky. Byla jsem tak zabraná v myšlenkách na rozhovor s Dekkerem a tou starou paní, že jsem neslyšela Randyho příjíždět. Porušila jsem první pravidlo PZRJ: Pozoruj. Nacvičovali jsme ho s tatínkem do nekonečna. Když mi bylo osm nebo devět, začal mě nechávat samotnou na veřejnosti, abych se naučila být ve střehu a při-

pravená jednat. Poprvé mě předem nevaroval. Byli jsme ve Fort Hays a on mi zmizel z dohledu. Nejprve jsem byla vyděšená, ale pak jsem si našla místo, kde jsem se mohla postavit zády ke zdi. Jakmile jsem to udělala, znovu se objevil a vysvětlil mi, že jsem se zachovala správně.

Pravidla PZRJ: Pozoruj, zorientuj se, rozhodni se, jednej. Tatínek mě učil být stále ve střehu. Stále být v obranné pozici. Stále si brát v potaz všechny možnosti. Stále být připravená jednat. Kdo poruší jedno z těch pravidel, poruší je všechna. A já naprosto selhala právě teď.

Vyhnala jsem Sachsovy z hlavy a soustředila se.

Na základě svého pozorování Randyho z předchozího dne jsem věděla, že nenosí pistoli, ale má na opasku připnuté pouzdro s loveckým nožem. Kdyby se na mě rozhodl zaútočit, nebyl by pro mě problém ustřelit mu hlavu. Pověsila jsem si brokovnici na rameno.

Randy si odkašlal z otevřeného okénka auta. „Už jsem všechno zařídil.“

Neodpověděla jsem.

Chvilku počkal a pak řekl: „Mám ti o tom povědět?“

„O čem?“

„Pohřeb se bude konat zítra ve dvě v pohřebním ústavu v Niobě.“ Odmlčel se, aby viděl, jestli zareaguju. Když jsem mlčela, pokračoval. „Nic okázalého, jen krátké, srdečné rozloučení. Všechno je zaplacené. Rakev bude zavřená, ale po obřadu se s ním budeš moct rozloučit.“

Nic jsem neřekla.

„Vyzvednu tě zítra ve dvě.“

To znamenalo, že s tím chlapem budu muset jet autem, což bylo proti tatínkovým pravidlům.

„Pojeďu na kole,“ řekla jsem, přestože jsem na něm nikdy nejela mimo tatínkův dohled.

„Do Niobe je to přes třicet kilometrů,“ namítl Randy.

„To nevadí.“

„Otcí by se to nelíbilo.“ Zaklonil hlavu, abych mu viděla do očí.

„Tatínek je mrtvý.“

Zase hlavu sklonil. „Použila jsi někdy tu brokovnici?“

„Umím s ní zacházet,“ odpověděla jsem.

„To předpokládám,“ řekl. „Ale chtěl jsem vědět, jestli jsi ji *musela* použít.“

„Stačilo ji ukázat.“

Jeho hustý knír se zachvěl. „Tvůj otec tě vycvičil dobře, co?“

Pokrčila jsem rameny.

„Požádal mě, abych na tebe dohlédl, a já to taky udělám. Jsem ten, komu ti řekl, že máš zavolat, proto víš, že mi můžeš důvěřovat. Takže tě zítra v jednu vyzvednu a odvezu na pohřeb. A potom tě vezmu na čtení závěti tvého otce ve městě.“

Možná jsem jen nebyla zvyklá mluvit s cizími lidmi, ale zdálo se mi, že na mě Randy hodně tlačí. Neptal se mě, říkal mi, co mám dělat, a to mi bylo proti srsti. Ale třicet kilometrů bylo na kolo příliš, a jak jinak bych se na pohřeb dostala? Touha dělat svá vlastní rozhodnutí mě málem přiměla vůbec na pohřeb nejít, ale pak jsem se podvolila. Tohle bude naposledy, kdo mi bude někdo říkat, co mám dělat, protože se naučím řídit. To rozhodnutí mi zlepšilo náladu. Přikývla jsem.

„Hodné děvče. Uvidíme se zítra v jednu.“ Sešlápl plyn, zacouval s dodgem v kruhu, pak zařadil jedničku a odjel po prašné cestě. Jakmile byl z dohledu, uložila jsem zapnuté pouzdro na peníze do pokladny pro svého šéfa, zamkla ji a šla domů.

Nevěděla jsem, proč musíme pořádat pohřeb. Kdo přijde? Tatínek neměl žádné přátele. Poslední dva roky nikam nešel a nedělal nic jiného, než seděl před televizí.

Zasáhla mě další, děsivější myšlenka. A co když lidé přijdou? Pohřbů, které jsem viděla v televizi, se vždycky účast-

nila spousta lidí. Z pomyšlení, že budu v jedné místnosti obklopená cizími lidmi, se mi sevřel žaludek. Nevěděla jsem, jestli to zvládnu, přestože jsem snila o normálním životě od chvíle, kdy jsem si uvědomila, že takový nemám.

V televizních seriálech si truchlící vždycky potřásali rukama s návštěvníky a s některými se dokonce objímali. Jak jsem měla po tom všem, co mě tatínek naučil, vydržet na neznámém místě obklopená cizími lidmi bez toho, abych přemýšlela, jestli mě nechťejí zabít nebo znásilnit? Ženy mi velký strach nenaháněly; když jsem byla malá, tatínek mi řekl, že mám v případě nouze vyhledat ženu s malým dítětem a požádat ji o pomoc. Ale samozřejmě, dodal, bylo mnoho žen, které pomáhaly svým mužům unášet dívky, jako třeba Elizabeth Smartovou, Jaycee Dugardovou a tu dívku, která prožila sedm let v bedně pod postelí nějakého psychopatického páru.

Doma jsem musela psy znovu nalákat dovnitř, ale netrvalo to tak dlouho jako předchozího dne. Zapnula jsem televizi a šla nahoru do svého pokoje. Měla jsem hlavní ložnici domu, protože jako jediná měla vlastní koupelnu. Tatínek mi ji přenechal, aby nemusel vstávat uprostřed noci a pouštět mě ven na záchod. Sáhla jsem pod matraci a vyndala blok, který jsem už několik let neotevřela, ale byl v něm seznam, který jsem si chtěla přečíst. Odnesla jsem si ho dolů a posadila se ke kuchyňskému stolu.

Nalistovala jsem ten seznam a přečetla si ho nahlas. Teď, když byl tatínek mrtvý, jsem se nemusela bát, že mě uslyší. Mohla jsem říkat nahlas věci, na které jsem se za jeho života bála třeba jen pomyslet. Psi seděli vedle mé židle, naslouchali a občas naklonili hlavy ke straně.

„Co bych udělala, kdybych měla normální život,“ četla jsem. „Za prvé: Odstěhovala bych se ze Saw Pole. Za druhé: Naučila bych se řídit. Za třetí: Šla bych na vysokou. Za čtvrté: Jedla bych v restauracích. Za páté: Našla bych si přátele. Za šesté: Chodila bych do kina.“

Představovala jsem si ty věci, v duchu si je vychutnávala a poprvé jsem skoro věřila, že by se mohly stát. Vzrušení z toho pomyšlení mnou proudilo jako adrenalin, až se mi chtělo vyběhnout ven na cestu vedoucí kolem našeho domu – teď mého domu –, ale na to jsem ještě nebyla zcela připravená. Místo toho jsem četla dál a očekávání a vzrušení způsobovaly, že jsem mluvila vyšším hlasem.

Z dalšího bodu seznamu jsem se začervenala, ale statečně jsem ho vyslovila. „Za sedmé: Zamilovat se. Za osmé: Jet do New Yorku. Za číslo osm jsem se styděla také, protože jsem věděla, že detektiv Deidre Walshová a 51. okrsek ve skutečnosti neexistují. Chtěla jsem však navštívit to místo, kde jsem prostřednictvím televize strávila tolik času.

„Za deváté: Ochutnat nezdravé jídlo.“ Zhluboka jsem se nadechla a zase vydechla. „Za desáté: Naučit se být normální.“

KAPITOLA 5

Pátek

Během pětadvacetikilometrové cesty do Saw Pole po pohřbu jsem se dívala strnule před sebe na cestu, protože jsem nechtěla, aby si Randy myslel, že stojím o rozhovor. Cítila jsem se jako nabitá elektrinou, napjatá a nervózní. Drbala jsem se na bouli na levém rameni a nemohla přestat myslet na to, jak tatínka spustili do země a zaházeli jeho rakev hlínou.

Randy v pravidelných intervalech plival tabákovou šťávu do plechové krabičky z matného kovu. Ten pleskavý vlhký zvuk mi ještě víc napínal nervy. Po další nekonečné noci v temném, prázdném domě, během které psi vyskakovali při každém zvuku, po stresujícím pohřbu a teď před čtením závěti jsem si představovala, že otevřu pusu a budu ječet, dokud neomdlím.

Dodge zastavil před vápencovým domem na rohu, v kterém se nacházela právnická kancelář pana Keitha Dooleyho. Hlavní ulice Saw Pole byla plná bahna, protože město nemělo peníze na asfalt. Tatínek mi pověděl, že v dobách rozkvětu byly městské ulice vydlážděné, ale když se rodinné farmy začaly zavírat a ropné vrty vyschly, došly i městské finance a dlažbu už nikdo neopravil.

V Main Street, což je jen úsek s nižší povolenou rychlostí na dvouproudé státní silnici protínající město, jsem viděla parkovat několik aut. Jsou tam cedule ukazující všemi směry, ale město působí dojmem, jako by bylo obehnané neviditelným elektrickým plotem a čekalo se jen na to, až vymře. Nachází se tam malá pošta, obchod se smíšeným zbožím, Farmářská národní banka, salon krásy zvaný Sponky a kudrny pro ženy a i muže a restaurace Cozy Corner. Nikdy jsem nevstoupila ani do jednoho z těch podniků, jen jsem je viděla přes okénko auta. Byla to pro mě jen průčelí, kulisy nepřilíš zajímavého seriálu z maloměstského prostředí.

Randy vypnul motor, ale já potřebovala ještě chvilku posedět, abych se psychicky připravila vyjít ven. Dělala jsem to tak, když jsem se bála, a znamenalo to odrecitovat úvod ze seriálu *Newyorské delikty*, jenž vlastně tvoří jeho název na černé obrazovce provázený několika hlasy, které odříkávají přísahu newyorské policie: „Se vši vážností slibuji, že budu prosazovat ústavu Spojených států a ústavu státu New York a že budu věrně vykonávat své povinnosti příslušníka Newyorského policejního sboru podle svých nejlepších schopností. K tomu mi dopomáhej bůh.“

Recitovala jsem si velice potichu s obličejem obráceným k oknu, ale Randy mě zaslechl.

„Modlíš se nebo co?“ zeptal se.

Neodpověděla jsem, jen jsem vystoupila z auta a rychle kráčela ke kancelářské budově, takže mě Randy musel doběhnout. Věděla jsem, že čtení závěti přečkám jenom tak, že budu předstírat, že mám po svém boku Deidre, svou osobní strážkyni, spolu s detektivem Mandy Quirkeovou, jako bychom se právě zúčastnily pohřbu kapitána Barrigana poté, co ho zabili v prvním dílu sedmé řady.

Otevřela jsem dveře a Randy se mi je pokusil vzít a pusťt mě jako první. Já se jich však pevně držela, dokud to nepochopil jako signál, aby šel dál, což udělal s hlubokým

povzdechem. Následovala jsem ho a lokalizovala všechny východy. Program PZRJ byl spuštěn. Dvoje dveře, jedny vpředu, jedny vzadu. Šest oken. Schodiště. V předpokoji byl konferenční stůl se šesti židlemi. Samotná kancelář se nacházela v zadní části budovy, deset metrů od místa, kde jsem stála. Přestože jsem necítila žádnou fyzickou hrozbu, něco spustilo můj vnitřní alarm. Bylo to tím, že jsem byla tak přetažená a přecitlivělá? Nebo to zavinilo něco jiného?

Jeden z mužů, kterého jsem viděla v pohřebním ústavu, se postavil za stolem v kanceláři. Pleť v jeho obličejí připomínala těsto a na sobě měl světlemodrý oblek. Hranaté brýle s kovovými rámečky zdůrazňovaly obdélníkový tvar jeho velkého čela. Brýle mu stále klouzaly z nosu, takže mu horní okraje přetínaly bezbarvé oči a musel zaklonit hlavu, aby na mě pohlédl.

„Zdravím, Petty,“ řekl. „Nevím, jestli si mě pamatuješ nebo ne. Jsem Keith Dooley. Setkali jsme se, když jsi byla jenom asi tahle velká.“ Podržel si dlaň ve výši boku.

Pamatovala jsem si ho jenom z pohřbu, ale on mě zjevně znal v mé mladší verzi. Když jsem poslouchala, jak popisuje něco, co jsem si nepamatovala, připadala jsem si jako duch, který sleduje události a lidi z alternativního života, který nikdy nebyl můj. Čekal na moji odpověď, ale já mlčela.

„Podíváme se tady na video,“ řekl pan Dooley. „Dovol mi přinést pár věcí.“

Video? Na jaké video se budeme dívat? Randy se posadil ke konferenčnímu stolu, ale já zůstala stát a rozhlížela se po předpokoji. Byl šerý a vlhký. Dveřmi kanceláře jsem viděla, že Dooleyho stůl má tvar písmene U a přetéká šanony, spisy a různobarevnými papíry. Jak v té hromadě mohl něco najít?

Pan Dooley vyvezl ze své kanceláře kovový vozík. Na něm byla televize a videopřehrávač. Dotlačil vozík k jednomu konci stolu, zapojil přístroje do zásuvek na zdi a oba zapnul.

„Připravení?“ zeptal se pan Dooley. Zvedl videokazetu a ukázal nám ji, než ji zasunul do přehrávače.

Páska se rozběhla a na obrazovce naskočily šmouhy. Pak se obraz ustálil a v záběru se objevil tatínek sedící ve svém houpacím křesle před kamerou. Zalapala jsem po dechu, šokovaná náhlým návalem emocí, které ve mně jeho obraz vyvolal. V tom okamžiku jsem byla moc ráda, že mě naučil, jak se nerozplakat.

Zjevně postavil kameru na trojnožku, ale nedařilo se mu ji správně namířit a pak to vzdal. Následkem toho jsme jeho ústa zahlédli jen občas. Většinou byla v záběru horní třetina jeho obličeje.

„Petty,“ řekl tatínek, „to jsem já, tvůj otec.“ Odkášlal si. „Dnes máš osmnácté narozeniny a já natáčím tuhle videozávěť. Také jsem ji napsal na stroji a nechal notářsky ověřit.“

Pan Dooley pozvedl nějaké desky a já to pochopila tak, že je ta závěť uvnitř.

„Určitě ti dochází, že tu nebudu navždy, abych se o tebe staral. Ze všech sil jsem se snažil, abys byla celý život v bezpečí. Naučil jsem tě všechno, co umím. A dělal jsem všechno pro to, abych byl co nejlepší otec. Víím, že jsem ne vždycky uspěl, ale neměl jsem po boku tvou maminku, aby mi pomáhala.“

Přistihla jsem se, že jsem se napřímila ve snaze zahlédnout spodní část jeho obličeje.

„Vím, že tě už unavuje, jak ti pořád opakuju, že žijeme v mimořádně nebezpečném světě. V Saw Pole jsi asi tak bezpečná, jak můžeš na téhle planetě být, a chci se postarat, abys tady zůstala. Proto jsem si dneska uzavřel pojistku na milion dolarů.“

Chvilku mi trvalo, než mi došlo, co přesně řekl. Spadla mi čelist.

Milion dolarů?

„Jsi jediná oprávněná osoba, Petty, ale má to několik podmínek. A ty víš, že tohle dělám jen pro tvé dobro.“

Randy se napřímil na židli a úkosem na mě pohlédl.

„Abys ty peníze dostala, Petty, budeš si muset vzít Randyho Kinga – pokud bude stále naživu a svobodný.“

Řekl to nenuceně, jako by mi říkal, že nemám zapomenout krmit psy. Hlava mi poskočila, skoro mimovolně, směrem k Randymu. Bez emocí se na mě díval. Bylo jasné, že už věděl, co přijde, a přesto mi neřekl ani slovo. Udělalo se mi zle od žaludku.

„A pokud nebude, vstoupíš do řádu sester dominikánek v kansaském Bisonu a budeš u nich žít a sloužit bohu po dvacet let od mé smrti...“

Prudce jsem se předklonila a zastavila přehrávání. Pak jsem se podívala z Randyho na pana Dooleyho a otevřela ústa. Vyšel z nich zvuk připomínající bečení poraněné ovce a nějakou dobu jsem nemohla přestat.

Byl to zvuk všech mých nadějí a snů splachovaných do záchodu.

Tohle bylo horší než topení. Horší než život bez matky, jen s mlčenlivým, šíleným otcem. Nakonec stejně nebudu svobodná. Nebudu žít životem, který jsem si naplánovala.

Ticho, které následovalo, narušoval jen přerývaný dech obou mužů. Randy si zakrýval uši dlaněmi.

„Co to sakra bylo?“ řekl.

„Teď ne,“ řekl pan Dooley.

Vzít si Randyho Kinga? Až do chvíle před dvěma dny jsem nikdy nebyla sama s jiným mužem než se svým otcem. Nikdy mě žádný nepolíbil. Manželství znamenalo sex a tatínek donekonečna mluvil o znásilnění a o tom, jak se mu vyhnout. A teď mě prodal až do konce života.

Musela jsem přemýšlet. Existovala možnost ty peníze odmítnout? Kdybych to udělala, neměla bych kde žít. Neu-

měla jsem řídit. Neměla jsem žádné dovednosti, přátele ani příbuzné. Kam bych šla? Co bych dělala?

Jak mi mohl tatínek tohle udělat? Jak?

„Nejsem...“ vypravila jsem ze sebe. „Nejsem...“

„Nechceš se napít vody?“ zeptal se pan Dooley.

„Se vši vážností slibuji,“ vykřikla jsem náhle, „že budu prosazovat ústavu Spojených států!“

Dostala jsem se jenom k druhé větě, když tu Randy pronikavě hvízdal a já zmlkla.

„Zbláznila ses?“ otázal se mě.

Zavřela jsem oči a zbytek přísahy odříkala v duchu.

„Všichni se uklidníme,“ řekl pan Dooley. „Vím, že je to šok, Petty. V posledních několika dnech na tebe toho bylo moc. Ale budeme pokračovat a poslechneme si, co ti ještě otec chtěl povědět, dobře?“

Nezmohla jsem se na odpověď.

Pan Dooley se postavil, prokřupal si klouby a pohlédl na mě. Podíval se na hodinky a odkašlal si. „Petty, ve čtyři hodiny mám další jednání. Můžeme pokračovat s tím videem?“ Znova spustil přehrávání.

„Vím, že je to nečekané,“ řekl tatínek. „Možná ti to připadá nespravedlivé, ale obětoval jsem celý svůj život tvé ochraně.“ Tatínek sevřel rty a chvílku nemohl pokračovat. „Proto dělám to jediné, jak tě mohu dál ochránit i po své smrti. Randy je dobrý člověk a budeš u něho v bezpečí. Můžeš mu důvěřovat. Má slušný podnik, je uznávaný v okrese a je vysoce postaveným příslušníkem Kansaských státních milicí.

Když si však Randyho nevezmeš, přijdeš o všechno. Peníze se vrátí do svěřeneckého fondu a dostanou je jeptišky z Bisonu. Pokud si ho vezmeš a rozvedeš se s ním, přijdeš o peníze a dostanou je jeptišky. Od chvíle, kdy se díváš na tohle video, máš třicet dní na to, aby ses rozhodla.“

Díval se do kamery a bylo to, jako by byl v téhle místnosti a hleděl mi do očí z hrobu. „Onehdy jsem si vzpomněl na sestřenici Rose. Pamatuješ se na ni?“

Na okamžik jsem nechápala, co to říká, o čem to mluví. Žádné sestřenice jsem neměla. Všichni mí příbuzní byli mrtví. Ale pak mi to došlo. Hodlal mě udržet pod zámek tak jako tak.

„Vím, že si pamatuješ, co se jí stalo, a víš, *proč* se jí to stalo. Nemusíš dopadnout jako ona, ne, když si vezmeš Randyho. Pokud ne...“ Tatínek pozvedl před kameru hnědou papírovou obálku. „Tuhle zapečetěnou obálku jsem předal Keithu Dooleymu.“

Pan Dooley napodobil tatínkovy pohyby a zvedl obálku do vzduchu jako kouzelníkuv asistent, který předvádí bednu na trik s pilou. Ukázal na voskovou pečeť na chlopni.

„Jestli si Randyho nevezmeš, Keith tu obálku otevře a pak... ty víš, co se stane. Nechceš, aby se to stalo, a já také ne,“ řekl tatínek.

Takže i když ty peníze odmítnu, pořád budu v pasti. Myslel na všechno.

„Ale já vím, že k tomu nedojde,“ pokračoval. „Věřím ti, Petty. Vím, že se rozhodneš správně. Instruoval jsem Keitha, aby obálku hned po tvé svatbě spálil. Tohle je jediná kopie, takže se nikdo nedozví, co v ní je. Samozřejmě doufám, že tohle video nikdy neuvidíš, a jestli ano, bude ti už přes sedmdesát a na ničem z toho nebude záležet. Miluju tě, Petty.“

Obrazovka začala zrnit.

Nemiloval mě. Jen mě předával do vlastnictví někomu jinému, to bylo všechno. Celý život mě učil, jak se ubránit, jak bojovat, a k čemu to? Jenom abych zase skončila pod zámek. Do smrti.

Nemohla jsem se pořádně nadechnout, bylo to, jako bych měla v hrdle zátku.

Na okamžik mě napadlo, že rozřežu Randyho a pana Dooleyho na kusy svým nožem, dovolila jsem si představit si ty cákance krve, ale to mi pomohlo jenom na chvíli. Věděla jsem, že můj život skončil.

Začala jsem vydávat podobný zvuk jako pes, když se chystá zvracet.

„Nehodláš zase výt, že ne?“ osopil se na mě Randy.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se pan Dooley.

Žaludek se mi sevřel v křeči a z úst mi unikly další trapné zvuky.

„Dej jí papírový pytlík nebo něco, Dooley,“ řekl Randy a odtáhl si židli dál ode mě. Z toho, jak to řekl, mi bylo jasné, že si nedělá starosti o mě, ale o svoje boty.

Uslyšela jsem, jak si pan Dooley znova odkašlal. „Petty, vím, že je toho na tebe moc.“

Randy poklepal prstem na krempu svého kovbojského klobouku a ten zvuk mi div neprotrhl bubínky. Předklonila jsem se a položila hlavu do dlaní. V místnosti se nic nepohnulo a bylo slyšet jen Randyho ťukající prsty. Musel si toho taky všimnout, protože přestal.

„Ty víš, co je v té obálce?“ zeptal se Randy pana Dooleyho.

„Ne,“ odpověděl pan Dooley a zvedl ruce. „A ani nechci.“ Znovu se podíval na hodinky. „Nevyhazuju vás odsud, ale můj další klient tady bude za chvíli, tak...“

„Už jsme na odchodu,“ řekl mu Randy a vstal.

„Můžete mě odvézt domů, pane Dooley?“ zašeptala jsem.

Dooley zrudl v obličeji. „Promiň, ale nemůžu. Odveze tě Randy.“

Zasyčela jsem na Randyho jako stará kočka ze stodoly. Oba muži sebou trochu trhli a podívali se jeden na druhého.

Z úsilí neplakat jsem měla pocit, že se mi hlava nafukuje a zaplňuje místnost.

„Randy, počkal bys chvilku venku? Chci si promluvit s Petty.“

Randy na mě pohlédl, přimáčkl si klobouk na hlavu a vyšel ze dveří.

Pan Dooley si dřepł vedle mé židle, ale nedotkl se mě. Zdálo se, že dobře ví proč. „Petty. Tohle ti nejspíš připadá... nesprávné. Ale tvůj otec měl své důvody a věřím, že to udělal ve tvém zájmu.“

Tohle mě mělo utěšit?

„Tvůj otec věděl, co dělá. O Randym mluvil pravdu. Randy je dobrý chlap. Můžeš se na něho spolehnout. Postará se o tebe. A nevěřila bys, kolik mužů zemře, aniž by kdy pomysleli na to, co si po jejich smrti počnou jejich rodiny. Tvůj otec tě mimořádně štědře zajistil. Měla by sis uvědomit, jaké máš štěstí. A teď mě poslouchej. Opravdu ses tady ztrapnila. Musíš udělat všechno pro to, aby sis Randyho udobřila, opravdu. Musíš se mu omluvit a být na něho milá.“

To se nestane. Jen přes mou mrtvolu. Nebo jeho.

Stále jsem se nepohnula a cítila jsem, jak jeho netrpělivost sílí.

„Uvidíš, že všechno bude dobré, Petty.“

Dotkl se mé židle a já pochopila, že mám vstát, jít ven a nasednout do Randyho pick-upu. Zřejmě mi zamrzl mozek, protože jsem nedokázala myslet na nic jiného, než co se právě stalo.

Ujeli jsme dobrých pět kilometrů, než šok odezněl a já si začala všimnat věcí jako hezkého koženého interiéru dodge a tichého country z rádia, které neznělo tak plechově jako to v tatínkově chevroletu Silverado. A pak jsem periferním viděním postřehla, že po mně Randy kradmo pokukuje. Napadlo mě na něj znova zabečet, ale ještě mě bolelo v krku po tom prvním zvířecím zvuku.

Musela jsem ocenit, že se na mě celou cestu nepokusil promluvit, jenom se kousal do toho svého velkého, směš-

ného kníru a občas odplivl tabákovou močku do té plechové krabičky.

Když zastavil před mým domem, vyřadil a odkašlal si. Sáhla jsem po kličce dveří, ale stiskl tlačítko zámku, což mě rázem uvrhlo do DEFCON 2 – druhého stupně obranné pohotovosti. Vrhla jsem se na okénko, i když jsem věděla, že je to marné, že sklo v autě tak snadno nerozbiju. Hekla jsem a udeřila do okna znovu.

„Co to sakra děláš?“ křikl Randy.

Jakmile jsem usoudila, že bych si spíš vykloubila rameno, než rozbila okénko, jsem začala lomcovat kličkou dveří.

„Nech toho! Přestaň!“

Nepřestala jsem.

„Tak dobře.“ Odemkl dveře v okamžiku, kdy jsem zatáhla za kličku, a já se vykutálela z auta na zem. Psi se rozběhli ke mně. Vzhledla jsem a uviděla Randyho vrhnout se po dveřích spolujezdce, aby je udržel venku.

Rozběhla jsem se k domovním dveřím.

Z pootevřeného okénka ke mně dolétl Randyho hlas. „Tak to chtěl tvůj otec! Vráť se a měla bys být připravená si promluvit.“

Psi skákali na jeho auto a snažili se k němu dostat, a on sešlápl plyn, až od kol vylétl šterk. Pronásledovali ho padesát metrů a pak se vrátili ke mně.

Odvedla jsem je do domu a svalila se na pohovku. Tloukla jsem pěstmi do polštářů ve snaze porazit ten pocit zrady. Tatínek mě prodal stejně, jako jeden z kolegů prodal detektiva Deidre Walshovou místnímu drogovému bossovi a ona skončila s kulkou v těle a málem zemřela. Prodal ji za obálku plnou peněz.

Podobnou té obálce, která byla teď v držení pana Dooleyho. Sestřenice Rose, o které se tatínek zmínil, byla postava z knihy *Růžové brýle*, kterou jsem našla na skládce. Přečetla jsem si ji a schovala ve svém pokoji, ale tatínek